

CORNÈLIUS
I EL REBOST D'IMPOSSIBLES

CORNÈLIUS

I EL REBOST D'IMPOSSIBLES

CARLES SALA I VILA

IL·LUSTRACIONS DE JAVIER ANDRADA

47è Premi Josep M. Folch i Torres
de novel·la per a nois i noies

 laGalera

Primera edició: març del 2010

Un jurat format per Mercè Anguera, Francesc Boada, Pep Molist, Núria Pradas i Gemma Sala va atorgar el 47è Premi Josep M. Folch i Torres de novel·la per a nois i noies a aquesta obra, durant la Nit de Santa Llúcia, l'11 de desembre de 2009.

Disseny i maquetació: Adriana M. Vila-Abadal

Fotografia de l'autor: Joana Martí i Barcelona

Edició: David Monserrat

Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir

Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© Carles Sala i Vila, 2010, del text

© Javier Andrada, 2010, de les il·lustracions

© La Galera, SAU Editorial, 2010, per l'edició en llengua catalana

La Galera, SAU Editorial

Josep Pla, 95 – 08019 Barcelona

www.lagalera.cat

lagalera@grec.cat

Imprès a Reinbook

Ctra. de la Sta. Creu de Calafell, 72

08830 Sant Boi de Llobregat

Dipòsit legal: B-5.027-2010

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-3439-1

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

ÍNDIX

TORT.....	11
L'AVI LLUC.....	16
EN TOBIES I EL SENYOR CORNÈLIUS.....	22
ELS GUERXOS I LES GUERXES.....	27
TOTHOM A PLAÇA.....	34
LA CASA ESTRETA.....	39
LA NIT, PERDUDA.....	47
EL REBOST D'IMPOSSIBLES.....	54
EL CAS DE LA SENYORA MAISON.....	59
EL SECRET DEL REBOST D'IMPOSSIBLES.....	67
EL LABORATORI.....	72
ELS SECRETS.....	79
LA CABANA.....	86
L'ENIGMA D'EN CORNÈLIUS.....	93
TRANQUIL·LITAT A TORT.....	105
LA DESAPARICIÓ D'EN CORNÈLIUS.....	112
EL CORN DE L'ALEGRIA.....	119
EL GRAN DESASTRE.....	129
EL RETORN D'EN CORNÈLIUS.....	135
RIU AVALL.....	141
MAL DESPERTAR.....	147
EL NOU CORNÈLIUS.....	153
FI.....	157
CARLES SALA I JAVIER ANDRADA.....	160

A l'Eloi, la Núria, la Inés i en Guillem.

«Com que no sabia que era impossible, ho vaig fer.»

Hi ha persones que sembla que hagin vingut al món per canviar-lo, per obrir nous camins, per fer que la vida en aquest racó d'univers sigui encara més especial. Jo un dia vaig tenir la sort de conèixer algú així, algú excepcional, únic, incomparable; un home que venia de molt lluny, potser fins i tot d'una altra època. Una persona amb un nom que et ressonava dins del cap cada cop que el senties:

CORNÉLIUS.

TORT

Tort, el meu poble, no té un pam de pla. Les places, els carrers, els ponts... tot hi fa baixada, o pujada, o totes dues coses alhora. I les parets de les cases són guerxes, i les escales esbiaixades, i els fanals tombats cap a un costat... De vegades, fins i tot les persones sembla que vagin un xic de gairell.

Però tant torçament no hi és perquè sí. Tort és un poble situat al capdamunt de la vall Beneita, a la falda del massís del Boc, una muntanya majestuosa i dreta com ella sola que fa del tot impossible cap altra mena d'existència.

I si Tort és dret i encimbellat, encara ho són més els dos cims que coronen el massís del Boc. L'un, la Banya Curta, és el pic més alt que us pugueu arribar a imaginar, amb espadats de pedra que mai no s'acaben, salts d'aigua infinits i racons on la neu glaçada no gosa fondre's en tot l'any. De l'altre, la Banya Llarga, només us

puc dir que encara és extraordinàriament més alt que el primer, o sigui que no cal que us esforceu a imaginar-lo que de ben segur que no ho aconsegiu.

Però no us penseu pas que aquests cims tan imponents només serveixin per fer l'entorn més agrest, no... Com que, per falta de parets planes, al poble mai no hi ha hagut ni un trist rellotge de sol, des de temps immemorials la gent s'ha acostumat a controlar el pas de les hores fixant-se només en les ombres de les dues banyes. Així, encara avui, segons com ombregen o deixen d'ombrejar els dos cims, la gent sap exactament en quin moment del dia es troba, i es poden sentir coses com: «Et passaré a buscar per casa a tres quarts de Banya Llarga en punt», o bé: «No sé pas què faig, avui, ja és un quart de Banya Curta i encara no he dinat!» O: «Jo, quan arriba l'hora sense ombres, necessito fer la migdiada peti qui peti...», o, fins i tot: «Et sembla que aquestes són hores d'arribar, pendó? Si són més de tres quarts de posta!»... Maneres de dir que potser us sonaran un xic rebuscades, però que si les has sentides tota la vida et semblen d'allò més naturals.

EQUIVALÈNCIES DE LES HORES A TORT

(HORARI D'ESTIU)

<i>7 h</i>	<i>l'albada en punt</i>
<i>8 h</i>	<i>la Banya Llarga en punt</i>
<i>9.30 h</i>	<i>tres quarts de Banya Llarga</i>

11 h	<i>dos quarts de Banyà Llarga</i>
12.30 h	<i>un quart de Banyà Llarga</i>
2 h	<i>l'hora sense ombres</i>
3.30 h	<i>un quart de Banyà Curta</i>
5 h	<i>dos quarts de Banyà Curta</i>
6.30 h	<i>tres quarts de Banyà Curta</i>
8 h	<i>la Banyà Curta en punt</i>
9 h	<i>la posta en punt</i>

Doncs a Tort, aquest racó de món tan especial, és on vaig néixer, lluny de tot i de tothom, envoltada d'arbres, roques, barrancs... I gent tombada cap a un costat.

Com us podeu imaginar, molt poca gent recorre la vall Beneita de baix a dalt només per venir a un indret esgarriat com aquest. És més, gairebé sempre que tenim visita es tracta de caminants desorientats que han arribat al poble per error; perduts, que en diem nosaltres. Només molt rarament, arriben viatgers intrèpids que han sentit a parlar de la bellesa de l'entorn, o venedors ambiciosos amb ganes de trobar clients a qualsevol preu, o familiars de guexos –així ens anomenem els habitants de Tort– que vénen a passar el Nadal o les vacances d'estiu.

Però, tant si l'insòlit visitant és un perdut com si, inexplicablement, és algú que sap on va, l'arribada d'un nouvingut al poble sempre és un esdeveniment especial. I segurament per això, la meva manera preferida de matar el temps a les estones lliures va ser, durant molt temps, la mateixa: mirar a l'horitzó i esperar.

Quan era petita, a l'entrada del poble, molt a prop de casa meva, hi tenia els dos llocs de guaita des d'on acostumava a fer la vigilància. Un, la cabana que em vaig construir un hivern entre les quatre branques més gruixudes d'un faig centenari. De seguida que la vaig tenir enllestida, vaig pensar que aquell era el lloc ideal per passar les hores mirant el camí que serpentejava per la vall, tot esperant algun dels rars visitants. Però amb l'arribada de la primavera els brots adormits de l'arbre es van despertar, i abans de l'estiu van esdevenir fulles i branques tendres d'un verd molt intens, que feien del tot impossible veure més enllà de la frondosa capçada.

Aquest petit incident, però, no va ser cap obstacle perquè continués amb la meva activitat predilecta durant la resta de l'any. Encara que menys discret, tenia un altre mirador tan o més eficient que la camuflada cabana del faig. Es tractava de l'extrem del mur de pedra que hi havia a l'entrada del poble, el que donava just on el camí que menava a Tort esdevenia el carrer principal. Un punt d'allò més estratègic i, a més, el lloc on va començar la història que ara us explicaré.

